

gestret for, at man skal gaa til en Afsløsning og gøre disse gamle, oprindelig frivillige Ydelsen til Genstand for en tvungen Ligning. Der er noget meget lidt tiltalende dert. Mit Standpunkt er det, at disse Ting skal falde bort, samtidig med at vi får en Præstelønningslov og for Lærernes Bedkommende en Lønningslov, og hvad der saa maatte mangle i, at man kunde få disse Lønninger anstændige, skulde Staten træde til med. Men hvis man gik til en Afsløsning nu, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, at det vilde blive en ny Byrde, der blev lagt paa Hartkornet. Her er Tale om en Ligning, som man forudsætter lagt paa Formue og Vejlighed, og som omfatter ikke blot dem, der have Hartkorn, men ogsaa i det hele taget dem, som man kan drage med ind under Bestatning, og som i Hovedsagen ere pligtige at yde Dtre. En saadan Ligning efter Formue og Vejlighed af en Ydelse, som man nu en Gang skal betale, kan man ikke have noget imod. Thi man kan sige om Skatter, hvad man vil, om Kommuneskatter, at de ere trykkende: Vi have dog ikke nogen Stat i Landet, der er retfærdigere end den, der påalignes efter Formue og Vejlighed.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardensfleth): Over for det ærede 5te kongevalgte Medlem (Steffensen) vil jeg tillade mig at gøre den Bemærkning, at naar jeg før omtalte en Bestemmelse, der gik ud paa, at Afsløsning af Accidenser var uopnaaelig, saa har dette ikke i første Række været af Hensyn til det andet Ting. Sagen er den, at da jeg tog Spørgsmaalet om Forelæggelse af et Lovforslag om dette Emne op til Behandling i Hjør, blev der netop angaaende dette Spørgsmaal rejst mange Betæneligheder fra min ærede Kollega, Indenrigsministerens Side, fra et kommunalt Synspunkt, idet han stærkt gjorde gældende, at en Afsløsning af Accidenser paa den her foreslaaede Maade vilde være uretfærdig over for Kommunerne. Det er dette Hensyn, der har maattet være ledende for mig ved det videre Arbejde paa Sagen, og jeg har derfor ogsaa særlig sigtet hertil, naar jeg har omtalt en Afsløsning af Accidenser paa den Maade som uopnaaelig. Naar forholdet er dette, vil det vistnok ogsaa forekomme det høje Ting naturligt, at jeg har ment at burde æfte Tingets fornyede Bortum i denne Sag. Dette er Grunden til, at jeg maatte mod Sædvane forelægge Lovforslaget paa ny i dette Ting, efter at det i næstforrige Samling var ført til Ende her.

Bjerre: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Bjerre: Jeg vil til det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen) gøre den Bemærkning, at min Opgivelse fra det sidstnævnte Tidsrum af 852,000 Kr. ogsaa omfatter Købstæderne, men derimod vistnok ikke Kjøbenhavn. Men i alt Fald kan Differencen umuligt blive saa stor for Kjøbenhavn; de andre omfatte jo ogsaa kun Købstæderne og ikke Kjøbenhavn.

Hvad Forslaget i 1861 angaar, da kan jeg ikke i Øjeblikket erindre, hvordan det er affattet; men det ved jeg, at i alle Forslag i Halvfjerdsjerne, som Landstinget havde med at gøre, var Afsløsningen af Accidenserne sat til $\frac{4}{5}$.

Til det ærede Medlem fra Odense (S. Pedersen) vil jeg bemærke, at han ganske misforstaar mig, hvis han tror, jeg vilde have noget imod en Præstelønningslov, som fordelte Indtægterne mere ligeligt, end det sker i Øjeblikket, og hvis det ærede Medlem vil gaa med til en Præstelønningslov i alt væsentlig som den, Minister Hall foreslog i 1871, og som vel at mærke Folketinget var villig til at gaa med til — henimod Halvdelen stemte for den — skulde der fra min Side ikke være noget til Hinder derved. Men det ærede Medlem har allerede vist, at han ikke vil det, idet han stiller sig paa det Standpunkt, at omtrent en Million af de frivillige Ydelse skal falde bort, og at vi igen skulle til at bede Statskassen om at få dette Beløb hos den. Det er det Standpunkt, at man skal lade de Ydelse falde bort, som have kirkelig Karakter, og i Stedet for skal Kirkesamfundet komme og tryk hos Statskassen. Den højtærede Minister har givet og jeg har saa godt, jeg kunde, givet Grunde, hvorfor vi ikke gerne ville gaa med hertil, og jeg er forbavset over, at det ærede Medlem med sit Syn paa Kirkelivet og med den Stilling, han indtager, er i den Grad inde paa at sammenblende Kirke og Stat. Det kan gerne være, at de kommende Rigsdage ikke just ville ophæve de Love, som en Gang ere givne, og sætte Lønningerne ned, men der kommer stadig ny Krav, naar Folkmængden tager til, og saa bliver det et Spørgsmaal, om Rigsdagen til de forskellige Tider altid vil se paa denne Institution, Folketirten, med de samme venlige og uheldede Øjne som paa andre Institutioner. Det har man efter min Mening ikke Ønske af